

ZJARRËTT E SËN XHUSEPIT

Ta ajri i ftohtë,
Çë na kujton borën,
Gjegjen gjat e kantu
Shkreptimet e zjarrëvet.
Janë shumë, të çelur aktu e atia.
Tundënjën zëmbërën,
Ngrohënjën kurmin
Ma vapën e tire,
Ngrihen çikzat çë kërçëlisnjën
Tre ikur kana qjellës
Pë të bashkoehen ma illet.
Gjuhë krenare të zjarrit
Lidhen ma valle thë furishme.
E, ta arrësira e mbrëmjes krijonjën
Fitura të fshehta.
Manduline e kitarre
Bjenjën muzikantet.
Këngët cë duken parkalese
Kujtonjën Këngëtarët.
Një kor zërash
Plot ma fuqi,
Sod e dja
I qasën ma dashuri.

I FUOCHI DI SAN GIUSEPPE

Nell'aria fredda
Che sa ancora di neve
S'ode continuo e breve
Il crepitio dei falò.
Son tanti, sparsi qua e là.
Scuotono il cuore,
scaldan le membra
col loro tepore.
Van, scoppiettanti scintille,
rapide, verso il cielo
A raggiungere le stelle.
Superbe lingue di fuoco
S'intreccian in frenetiche danze.
E, nel buio della sera, dan luogo
A figure che san di mistero.
Mandolini e chitarre
Strimpellano i suonatori.
Canti che son preghiere
Rievocano i cantori.
Un coro di voci,
pien di vigore,
il presente al passato
Avvicina con ardore.